

Вапцаров. И сега го виждам пред себе си: висок и тънък, леко приведен, с разхвърляна коса, блед и развълнуван говори с такова чувство, че и сега тръпки пробягват по мене.

Благодари за грижите на малките началници спрямо нас, отпрати към всеки от преподавателите ни най-ласкави думи и накрай.... горещи упреци спрямо "висшите" за тяхната незаинтересованост относно по-нататъшната ни съдба. Последните му думи се стоварваха като огромни удари на чук върху главите на "началствата". Впечатлението бе неопишимо!

След него трябва аз да говоря, но преподавателите до нас ни убедиха /аз бях до Вапцаров/ да не "подсилваме" повече настроението и с толкова било достатъчно. Съгласихме се с тях и после едва-едва тръгнахме за последен /цивилен вече/ "церемониален" марш из града...

Виждах по-късно много пъти Вапцарова, и когато бях на работа в Неврокоп /електрическата централа/, или пък като машинист на гатер в родния му град Банско - моят път за там минаваше през Баракова, където пък той работеше в Българска горска индустрия. Все същият си бе той, докато влезе в по-близък досег с работниците, а най-вече, когато започнаха да го преследват от Михайловистката македонска организация.

После, когато той се премести, вече семеен, в София, налите срещи зачестиха. Тогава /1934-1938 г./ бях студент в София. Схванах настъпилата промяна у него на идеологична основа, но по тия въпроси рядко говорехме.

При една от последните ни срещи през 1938 год. го укорих дето е изгорил старите си тетрадки със стихотворения: това го силно смути.

ВЕЛИНГРАД-Санаториумът. 5 август 1948 г.

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

